

2026
2027

T'ho IMAGI NES?

Lema
2026/2027
MOTIVACIÓ

INTRODUCCIÓ AL LEMA “T’imagines?”

“Diuen que ja està tot inventat, però som allò que està inacabat.

Si puc veure als teus ulls un cel estrellat, serà que un món nou podria ser creat...”

Dos infants es troben en un parc i descobreixen que una caixa de cartró normal i corrent pot transformar-se en un coet; que dos pals els converteix en pirates; que amb unes ales de paper poden llançar-se a volar... **T’imagines?**

Una alumna marista de segon de batxillerat, fullejant el llistat de carreres universitàries, somia amb lliurar-se als altres i trobar un camí de vida en la seva vocació... **T’imagines?**

Dos amics avorrits, un divendres, decideixen fer les maletes, assenyalar un punt en el mapa a l'atzar i llançar-se a una aventura inesperada... **T’imagines?**

Una parella, mirant cases davant l'aparador d'una immobiliària, somia més enllà de parets i sostres. Somia amb una llar oberta, acollidora, plena de vida i de futur... **T’imagines?**

T’imagines? Quantes vegades hem dit aquesta frase!

Sembla que, en créixer, la capacitat d'imaginar —tan natural en la infància— es va apagant. Però on queda aquesta espurna de fantasia que ens permet veure allò que és quotidià d'una altra manera, la mateixa que va impulsar inventors i somiadors a transformar la realitat?

Creure és crear. La convicció és el motor que ens mou a construir un món millor. I aquest món no s'aixeca en soledat: el teixim junts, amb la riquesa de la nostra diversitat. No hi ha res impossible quan ens atrevim a imaginar units, quan sumem complicitats i obrim camins que ens condueixen a llocs que només existeixen si somiem en comú.

Imaginar es lanzarse al vacío de lo desconocido: aventura, incertidumbre, confianza. Es caminar sobre la cuerda floja, con la certeza de que siempre hay Alguien que nos sostiene.

Imaginar és llançar-se al buit, a allò que és desconegut: aventura, incertesa, confiança. És caminar sobre la corda fluixa, amb la certesa que sempre hi ha algú que ens sosté. No imaginem el que ja és real: això simplement existeix. Imaginar vol dir anar més enllà, buscar la novetat, pensar diferent. Però no és evasió ni refugi per desconnectar-nos dels altres, sinó que es tracta de somiar desperts per transformar el present i projectar un futur millor.

Ens cal una imaginació sense límits ni barreres, lliure de normes rígides i codis imposats, però ancorada en valors essencials: respecte, igualtat, superació, dignitat. Una imaginació que es converteixi en eina, que ens ajudi a comprendre la realitat i a descobrir camins inèdits per resoldre els vells problemes de sempre. Avui, més que mai, el món necessita somiadors que s'atreveixin a reimaginar-lo.

Et convido a encendre de nou aquesta espurna, a creure que un altre futur és possible. I, sobretot, a que el construïm junts, perquè somiar en comú és el primer pas per transformar la realitat.

T’imagines? Aquest és el lema escollit per al present curs:

Emili Turú, quan era superior general dels Maristes, en adreçar-se als joves deia: «Què faries tu si no tinguessis por? **T’imagines?**».

És un lema escrit en forma interrogativa, perquè una pregunta sempre implica dues persones: algú que pregunta i algú que escolta. És un manera d'imaginar conjunta. **Imaginar no és un acte solitari**, sinó una experiència compartida. No es tracta de tenir idees i voler dur-les

a terme cadascú pel seu compte, sinó d'obrir-nos a l'altre. Algú et qüestiona i tu respons... o no. Però el que està clar és que no anem sols en aquest camí de la vida.

Ningú es pregunta: *m'imagino?* Perquè en un col·legi o en una Obra Marista no existeix el jo sense el tu. Soc alumne perquè tinc un professor i soc professor perquè tinc alumnes. Soc animador o animadora perquè hi ha joves i soc part dels grups perquè algú dedica el seu temps generosament a acompanyar-me. Soc educador o educadora perquè hi ha algú que necessita la meva ajuda... Som diàleg, som conversa, una xarxa de preguntes i respostes que es teixeixen juntes i ens fan créixer.

Per què el lema és una pregunta? No és un verb, no és una acció, és una pregunta. I és que una pregunta no porta en si mateixa **la resposta: la resposta la dones tu**. Escolta, somia, comparteix les teves inquietuds... i respon. Aquest és el gran repte d'aquest any: que no només fem coses, sinó que també hi donem respostes.

Des d'un punt de vista cristià, aquesta invitació té un profund sentit vocacional. Ens sentim interpel·lats per un Déu que ens crida personalment, que ens pregunta a cadascú: **T'imagines?**

Des d'una clau més humanista, aquest lema també ens convida a respondre les preguntes del món: als que pateixen, als crits del planeta, a les necessitats del nostre entorn, a l'amor de les nostres famílies, a l'afecte dels qui ens acompanyen, dels nostres amics, amigues, professorat, educadors i educadores.

Aquest lema és una crida a somiar junts i a començar a construir allò que somiem.

FONAMENTACIÓ BÍBLICA

«Mira el cel i compta les estrelles, si és que les pots comptar. Doncs així serà la teva descendència...»

La segona accepció de la paraula *utopia* en el Diccionari de la Llengua Espanyola diu que és una *representació imaginativa d'una societat futura de característiques afavoridores del bé humà*. I, entre d'altres, apareix el concepte d'*imaginació* com a sinònim d'*utopia*.

Tot i que moltes vegades pensem que una utopia és quelcom impossible, la seva etimologia (oú ou 'no', $\tau\omicron\varsigma$ *tópos* 'lloc') ens suggereix allò que no ha tingut lloc, però que podrà deixar de ser *utopia* i es convertirà en *topia* quan tingui lloc i es faci realitat. Així, imaginar una situació o una experiència, per molt impossible que pugui semblar, és el primer pas perquè sigui real.

En tot el text bíblic podem descobrir una gran utopia. Déu, que es revela com a Pare, com a Fill i com a Esperit, que és pur amor gratuït, imagina com pot desplegar, compartir i malgastar el seu amor. Aquest projecte d'amor que Déu imagina es va fent realitat en la nostra terra, entre nosaltres, els seus fills i filles, quan anem incorporant en els nostres plans i idees la manera de ser i de fer de Déu.

Des del començament del llibre del Gènesi fins al final del llibre de l'Apocalipsi, podem intuir que Déu va fent permanentment la pregunta: **T'imagines?** I, en aquesta història de salvació, va involucrant cada persona en el gran somni que ha imaginat per a la humanitat.

- **En la narració de la creació de l'ésser humà**, en els dos relats dels capítols 1 i 2 del llibre del Gènesi, sembla que Déu ens fa aquesta pregunta: *t'imagines un món en què tot sigui molt bo i en què cada persona, dona o home, és creada a la meua imatge i semblança; en què l'ésser humà viu per l'alè de vida (la ruah) que li he insuflat?*

Déu digué:

—Fem l'home a imatge nostra, a semblança nostra, i que sotmeti els peixos del mar, els ocells del cel, el bestiar, i tota la terra amb les bestioles que s'hi arrosseguen.

Déu va crear l'home a imatge seva, el va crear a imatge de Déu, creà l'home i la dona. [...]

Déu veié que tot el que havia fet era molt bo. (Gn 1,26-27.31a)

Llavors el Senyor-Déu va modelar l'home amb pols de la terra. Li va infondre l'alè de vida, i l'home es convertí en un ésser viu. (Gn 2,7)

- **En diferents històries dels llibres del Pentateuc**, Déu fa promeses que responen a les màximes aspiracions que tenien els israelites: una gran descendència (molta vida), una terra en la qual viure en llibertat, una vida plena de benediccions i plenitud. En el fons, és com si Déu ens preguntés: *t'imagines que la màxima aspiració de la teua vida és el que jo vull realment per a tu, i que estic disposat a fer que es faci realitat?*

El Senyor va dir a Abram:

—Ves-te'n del teu país, de la teua família i de la casa del teu pare, cap al país que jo t'indicaré. Et convertiré en un gran poble, et beneiré i faré gran el teu nom, que serà font de benedicció. Beneiré els qui et beneixin, però als qui et maleeixin, els maleiré. Totes les famílies del país es valdran del teu nom per a beneir-se. (Gn 12,1-3)

Després el Senyor va fer sortir Abram fora de la tenda i li digué:

—Mira el cel i compta les estrelles, si és que les pots comptar. Doncs així serà la teua descendència. Abram va creure en el Senyor, i el Senyor li ho comptà com a justícia.

Després li va dir:

—Jo soc el Senyor, que t'he fet sortir d'Ur de Caldea per donar-te aquest país en possessió. (Gn 15,5-7)

El Senyor li digué:

—He vist l'opressió del meu poble a Egipte i he sentit com clama per culpa dels seus explotadors. Conec els seus sofriments; per això he baixat a alliberar-lo del poder dels egipcis i fer-lo pujar des d'Egipte cap a un país bo i espaiós, un país que regalima llet i mel: el país dels cananeus, els hitites, els amorreus, els perizites, els hivites i els jebuseus. (Ex 3,7-8)

Mireu, doncs, de posar en pràctica tot el que el Senyor, el vostre Déu, us ha manat. No us en desvieu ni a dreta ni a esquerra. Seguiu el camí que us ha assenyalat el Senyor, el vostre Déu: així sereu feliços i tindreu llarga vida en el país que ara posseireu. (Dt 5,32-33)

- **En els testimonis dels profetes** ens transmeten, d'una forma molt bella i plena d'esperança, situacions que semblen inimaginables si només comptem amb les nostres forces i limitacions. Però quan es confia en la Paraula de Déu, en la seva actuació transformadora del cor humà, podem tenir l'esperança d'un nou món i una nova humanitat. Les imatges d'un banquet, una creació harmoniosa, una nova societat... ens conviden a pensar que Déu ens pregunta: *t'imagines un món diferent al que moltes vegades veus i que et porta al pessimisme? Un món en què l'esperança, la justícia i la pau siguin realment quelcom possible?*

El llop conviurà amb l'anyell, la pantera jaurà amb el cabrit; menjaran junts el vedell i el lleó, i un nen petit els guiarà. La vaca i l'ossa pasturaran juntes, jauran plegades les seves cries. El lleó menjarà palla com el bou, l'infant de llet jugarà vora el cau de l'escurçó, el nen ficarà la mà a l'amagatall de la serp. (Is 11,6-8)

En aquesta muntanya, el Senyor de l'univers oferirà a tots els pobles un banquet de plats gustosos i de vins selectes: de plats gustosos i succulents, de vins selectes i clarificats. Farà desaparèixer en aquesta muntanya el vel de dol que cobreix tots els pobles, el sudari que amortalla les nacions; engolirà per sempre la mort. El Senyor Déu eixugarà totes les llàgrimes i esborrarà arreu de la terra la humiliació del seu poble. El Senyor mateix ho afirma. (Is 25,6-8)

Això anuncia el Senyor de l'univers:

—Als carrers de Jerusalem hi tornaran a seure homes i dones carregats d'anys, cadascú amb el bastó a la mà. Els carrers de la ciutat aniran plens de nens i nenes que hi jugaran. [...] Sembraré la pau, les vinyes donaran fruit abundós, i les terres, bones collites; serà generosa la rosada del cel, i jo donaré tots aquests béns als supervivents d'aquest poble. (Za 8,4-5.12)

D'aquí a poc temps, molt poc temps, els boscos del Líban es tornaran un fruiterar, i el Carmel serà un gran bosc. Aquell dia els sords entendran la lectura del llibre, i els ulls dels cecs hi veuran, alliberats de la foscor. Els desvalguts celebraran de nou festes en honor del Senyor, els més pobres dels homes s'alegraran del Sant d'Israel. (Is 29,17-19)

Menjareu fins a saciar-vos i lloareu el nom del Senyor, el vostre Déu, que ha obrat meravelles enmig vostre. El meu poble no haurà d'abaixar el cap. [...] Després d'això, vessaré el meu esperit sobre tothom: els vostres fills i les vostres filles profetitzaran, els vostres vells tindran somnis, i els vostres joves, visions. (Jl 2,26-3,1)

Jo sé quins són els meus designis sobre vosaltres, designis de pau i no de desgràcia: jo us donaré un futur i una esperança. (Jr 29,11)

- **En el llibre dels Salms** trobem himnes preciosos en els quals el poble d'Israel expressa la seva pregària i l'experiència de Déu que va vivint. *T'imagines que la nostra pregària fes que, a poc a poc, ens assemblem més a Déu, que visquem com Ell vol, i això ens porti més vida i benedicció?*

Al·leluia! Feliç l'home que venera el Senyor i estima de cor els seus preceptes. La seva descendència serà gran al país, serà beneït el llinatge dels justos. A casa seva hi ha riquesa i abundància, la seva bondat dura per sempre. (Sl 112,1-3)

Que n'és, de bo i agradable, viure tots junts els germans! És com el perfum que ungeix el cap i s'escampa per la barba, per la barba d'Aaron, que s'escampa fins al coll dels seus vestits. És com la rosada de l'Hermon, que s'escampa per les muntanyes de Sió. És allí que el Senyor dona la seva benedicció: hi dona la vida per sempre. (Sl 133)

- **En la vida de Jesús** trobem paraules i fets que permeten imaginar una altra forma de viure, de ser plenament humans, de mirar al futur amb esperança o de relacionar-nos els uns amb els altres d'una manera nova. El seu missatge no és una bona notícia qualsevol, sinó la bona notícia de part de Déu, sobretot per als senzills, els pobres i marginats. En moltes de les seves paràboles, dels seus ensenyaments o dels seus signes, ens pregunta: *t'imagines que aquesta bona notícia, el regnat de Déu, ja és entre nosaltres?*

En veure les multituds, Jesús pujà a la muntanya, s'assegué, i se li acostaren els deixebles. Llavors, prenent la paraula, començà a ensenyar-los dient:

—Feliços els pobres en l'esperit, perquè d'ells és el Regne del cel. (Mt 5,1-3)

Jesús els respongué:

—Aneu a anunciar a Joan el que senti i veieu: els cecs hi veuen, els coixos caminen, els leprosos queden purs, els sords hi senten, els morts ressusciten, els pobres reben l'anunci de la bona nova. (Mt 11,4-5)

Amb el Regne del cel passa com amb un tresor amagat en un camp: l'home que el troba el torna a amagar i, ple de joia, se'n va a vendre tot el que té i compra aquell camp. (Mt 13,44)

En aquell mateix moment, Jesús, ple de la joia de l'Esperit Sant, digué:

—T'enalteixo, Pare, Senyor del cel i de la terra, perquè has revelat als senzills tot això que has amagat als savis i entesos. Sí, Pare, així t'ha plagut de fer-ho. (Lc 10,21)

Els fariseus van preguntar a Jesús quan vindria el Regne de Déu. Ell els respongué:

—El Regne de Déu no vindrà en un moment previsible, ni tampoc podran dir: "És aquí" o "És allà". El Regne de Déu és enmig vostre. (Lc 17,20-21)

Jo he vingut perquè les ovelles tinguin vida, i en tinguin a desdir. (Jn 10,10b)

- **El Papa Francesc**, a la Jornada Mundial de la Joventut (JMJ) de Lisboa de 2023, reflexionava: «t'imagines una Església en la qual hi càpiguen tots, tots, tots... sense traves ni distincions?» Aquesta va ser la realitat imaginada per la primitiva comunitat cristiana, acollint totes les persones, fins i tot els no jueus, els pagans, que no estaven circumcidats segons la Llei de Moisès. O la que proclama sant Pau en la seva carta als Gàlates.

Llavors alguns van baixar de Judea a Antioquia i adoctrinaven així els germans:

—Si no us feu circumcidar d'acord amb la Llei de Moisès, no us podeu salvar.

Com que això va provocar un conflicte i una discussió no pas petita de Pau i Bernabé amb aquells, es va decidir que Pau i Bernabé, amb alguns més, pugessin a Jerusalem per tractar d'aquesta qüestió amb els apòstols i els qui presidien la comunitat. La comunitat, doncs, els va proveir del que necessitaven per al viatge. Mentre travessaven Fenícia i Samaria, parlaven de la conversió dels pagans i donaven una gran alegria a tots els germans. Quan arribaren a Jerusalem, van ser acollits per la comunitat, els apòstols i els responsables que la presidien, i contaren tot el que Déu havia fet per mitjà d'ells.

Però alguns del grup dels fariseus que s'havien convertit a la fe van intervenir dient que calia circumcidat els pagans i manar-los que observessin la Llei de Moisès. Llavors els apòstols i els qui presidien la comunitat es van reunir per estudiar la qüestió. Quan la discussió s'havia fet molt viva, Pere es va aixecar i els digué:

—Germans, vosaltres sabeu que des dels primers dies Déu em va escollir d'entre vosaltres perquè els pagans escoltessin dels meus llavis la paraula de l'evangeli i creguessin. Déu, que coneix el fons dels cors, ha testimoniats a favor d'ells donant-los l'Esperit Sant igual que a nosaltres, sense fer cap diferència entre nosaltres i ells, un cop ha purificat els seus cors per la fe. Ara, doncs, per què poseu a prova Déu, volent imposar als deixebles un jou que ni els nostres pares ni nosaltres no hem tingut la força de suportar? Ben al contrari, creiem que tant nosaltres com ells som salvats només per la gràcia de Jesús, el Senyor. Tota l'assemblea va callar i sentien explicar a Pau i Bernabé els senyals i prodigis que Déu havia fet per mitjà d'ells entre els pagans. (Ac 15,1-12)

Tots vosaltres, per la fe, sou fills de Déu en Jesucrist: tots els qui heu estat batejats en Crist us heu revestit de Crist. Ja no hi ha jueu ni grec, esclau ni lliure, home ni dona: tots sou un de sol en Jesucrist. I si vosaltres sou de Crist, també sou descendència d'Abraham, hereus de la promesa. (Ga 3,26-29)

- **L'Apocalipsi** (=revelació) és l'últim llibre de la Bíblia, i pertany al denominat gènere literari apocalíptic, que empra símbols, visions i imatges una mica misterioses, per transmetre, sobretot, un missatge d'esperança en temps de dificultat i persecució. T'imagines un món totalment transformat i completament nou, que sigui la casa de Déu enmig de la humanitat?

Després vaig veure un cel nou i una terra nova. El primer cel i la primera terra havien passat, i el mar ja no existia. Llavors vaig veure baixar del cel, venint de Déu, la ciutat santa, la nova Jerusalem, abillada com una núvia que s'engalana per al seu espòs. I vaig sentir una veu forta que proclamava des del tron:

—Aquest és el tabernacle on Déu habitarà amb els homes. Ells seran el seu poble i el seu Déu serà "Déu que és amb ells". Eixugarà totes les llàgrimes dels seus ulls, i no existirà més la mort, ni dol, ni crits, ni sofriment. Perquè les coses d'abans han passat. (Ap 21,1-4)

- **Les Benaurances**, a través de les quals Jesús ens convida a imaginar el Regne... i a fer-lo realitat junts; són una crida a crear el que encara no existeix, però Déu ja ha sembrat en nosaltres:

T'imagines...

que les persones senzilles, que no presumeixen ni busquen destacar, descobreixen que allò important ja és al seu cor?

T'imagines...

que els qui ho han passat malament, els que ploren o se senten sols, troben consol perquè algú s'apropa i els escolta?

T'imagines...

que els qui trien la calma i l'amabilitat en lloc de la ràbia i la força fan del món un lloc més habitable?

T'imagines...

que els qui no es resignen davant la injustícia, els que somien un món més just, aconseguen canviar realitats amb petits gestos cada dia?

T'imagines...

que els qui saben perdonar i ajudar, sense esperar res a canvi, són els qui més s'assemblen a Déu?

T'imagines...

que els qui miren amb sinceritat, sense dobles intencions, descobreixen bellesa i veritat a tot arreu?

T'imagines...

que els qui semblen pau enmig dels conflictes són els qui més fan visible l'amor de Déu?

T'imagines...

que els qui no es rendeixen, encara que de vegades se'n burlin per fer el bé, són els qui més s'assemblen a Jesús?

FONAMENTACIÓ MARISTA

Champagnat, un home que imaginava el que Déu volia per a ell.

Tots de petits ens hem imaginat què volíem ser de grans; futbolistes, astronautes, científiques, metgesses... En aquests anys, la imaginació vola i, en alguns casos, es converteix en realitat.

Marcel·lí Champagnat s'imaginava un negoci de cria i venda de xais. La seva experiència a l'escola no havia estat positiva i amb aquesta feina podia guanyar quantitats importants de diners. Tenia catorze anys, però la seva imaginació estava coartada per allò que havia de ser pràctic, allò que fos útil per a l'economia familiar. També és cert que els nois de la zona, no es podien imaginar coses grandioses. Des de petits, les seves vides estaven abocades al treball al camp, a seguir la tradició dels seus pares, a mantenir el llegat que cada generació anava deixant.

Però què feia diferent Marcel·lí dels nois de la seva època?

Per una banda, la sensibilitat, ja demostrada en el seu primer dia de classe i en les catequesis parroquials. Per una altra banda, la humilitat, perquè la sensibilitat no pot ser completa sense la humilitat.

Gràcies a la seva família, en Marcel·lí no va tenir afecció a les coses, ni a les comoditats, ni molt menys als diners. Per això, quan el Pare Cartal es va presentar a casa dels Champagnat per reclutar joves per al seminari, no va poder evitar fixar-se en ell.

I és en aquest precís moment quan el nostre fundador va començar a imaginar en gran escala.

—Fill meu, has d'estudiar llatí i fer-te sacerdot! Déu ho vol!»

Si canviéssim una mica aquesta frase del Pare Cartal i diguéssim: *Marcel·lí, imagina una vida lliurada al sacerdoci... perquè Déu ho vol*, podríem apreciar la voràgine de sentiments que tindria Champagnat. Però en el seu cap sonarien com un trepant les paraules *perquè Déu ho vol*.

Què passaria si deixéssim entrar Déu en la nostra imaginació? Lògicament, els nostres somnis canviarien. I si, a més, amb aquests designis que ens marca el Pare fóssim feliços? Doncs tindríem el que ara s'anomena una vida plena. Aquesta vida, però, no està exempta de problemes. En Marcel·lí va haver de lluitar des d'un primer moment amb la mort de familiars, amb el pagament del seminari i amb el seu analfabetisme. Això ens ajuda a entendre que imaginar des del que Déu ens proposa necessita un abandonament exclusiu.

En els anys de seminari, les coses no van ser molt millors per en Marcel·lí. S'havia de posar al nivell acadèmic dels seus companys, tot i que això no el va obsessionar, perquè treballava més per tenir una ànima neta que per qüestions acadèmiques. L'empenta per ser millor sacerdot degué cridar l'atenció dels seus formadors, perquè veien un jove que s'esforçava per agradar Déu i servir Maria.

Aquesta forma d'actuar de Marcel·lí Champagnat ens pot ensenyar que no hi ha un únic camí per arribar a la vocació. És normal imaginar la teva missió, però Déu t'anirà ensenyant un camí que podria ser diferent del que pensaves.

Per això, la crida de Déu a Champagnat és plena de «retrucades» personals. El camí no consisteix només a perseverar pel que havies imaginat, sinó també a modelar-te en aquest camí per aconseguir el que t'havies plantejat. Com va fer en Marcel·lí, que es va aturar diverses vegades a la vida per analitzar si aquell somni era el que Déu volia o és que ell s'estava deixant portar per la seva imaginació. En aquestes reflexions sorgeixen el que els estudiosos de Champagnat anomenen *resolucions*.

El nostre fundador mantenia un règim estricte de visites al Santíssim, d'oració constant, d'ajuda als seus companys i de posar-ho tot en mans de Maria. Va anar llimant els seus errors cap als altres, volia transmetre que Déu és autèntic i que estima tots els seus fills com són. Per arribar a aquest punt, va haver de polir el seu ego, la manera de mirar els altres, així com entendre que ell no és ningú per jutjar.

És a dir, perquè el que imagines pugui ser possible, cal mirar-se des de l'arrel, des d'un amor tan profund que et fa canviar des de la comprensió. Aquest abandonament serà el bressol de la creació de l'Institut Marista. Quantes vegades repetirà als germans que tot això és obra de Maria, no seva!

La imaginació d'en Marcel·lí no es va aturar en ser sacerdot. Tenint un *bluetooth* sempre connectat al Pare, les trucades eren contínues. Aquestes trucades el convidaven a donar resposta a tot el que havia viscut i vist en l'educació i en la formació catequètica de la seva zona.

És en aquest mateix moment, quan no parava d'imaginar que obria escoles per a les famílies sense recursos. Pensava en els orfes, en els sordmuts, en els nens que no coneixien Déu... No va parar d'imaginar ni un moment, ni tan sols mesos abans de la seva mort i ja amb la malaltia agreujant-se.

Per això, hem d'imaginar-nos Champagnat com un home que imaginava el que Déu volia i ell ho realitzava amb les seves mans. Quin gran exemple per a nosaltres! Imaginar el mateix que Déu, per el qual vam ser creats.

I tu... T'imagines ser germà o laic marista compromès? T'imagines ser missioner?

SETEMBRE: T'imagines... tot el que pot ser?

T'imagines... que tot el que penses, tot el que somies ara, es pot aconseguir? Doncs setembre ens ofereix aquesta oportunitat. Setembre és una porta que s'obre davant nostre per descobrir tot el que hi ha dins. És com un full en blanc, el qual podem fer servir com vulguem; deixar volar la imaginació i dibuixar una obra d'art, escriure tot el que sentim, fer un avió de paper i qualsevol cosa que se'ns acudeixi. Setembre ens regala la possibilitat d'agafar la nostra motxilla buida i omplir-la dia a dia de vida, de totes aquestes coses amb les quals aquest curs somiem i Déu ha sembrat en nosaltres. T'imagines... tot el que pot ser si posem il·lusió i amor en aquest camí que comencem cada dia?

OCTUBRE: T'imagines... que ningú camina sol?

La teva presència i la teva vida fa la diferència. Les teves accions de cada dia, les més senzilles, poden il·luminar la vida d'algú. No et subestimis. Tu pots ser esperança per a altres. Allà on hi hagi desesperança, pots ser llum per als qui busquen un camí per seguir endavant. Perquè tu, amb el teu exemple de vida, ets camí per a qui està sol. Déu t'ha somiat com a vida per als altres. No ets una casualitat. Vas ser creat amb una missió. Ser llum del món. Ser instrument. Ets les mans de Déu en el món.

NOVEMBRE: T'imagines... que tothom tingui veu?

La teva veu és l'instrument que fas servir per expressar els teus sentiments, emocions, vivències, alegries i preocupacions. T'imagines que no poguessis parlar? I si, encara que ho facis, ningú escolta el que tens a dir? En aquest mes imaginarem una veu que s'escolti sense por, que aportí sense ser silenciada, que dialogui sense ser ignorada. Una veu que construeixi ponts, que sumi mirades diferents i que ens recordi que la diversitat no divideix, sinó que enriqueix. Imaginar un món on cada persona pugui expressar-se amb llibertat i dignitat és fer el primer pas cap a una societat més justa i humana. Siguem la veu d'aquells que no la tenen.

Si no t'escolten, no callis, persisteix, ¡digues-ho fort! Tens molt a dir.

DESEMBRE: T'imagines... que Déu neix en tu?

T'imagines si desembre no fos només fred i llums, sinó un moment per alentir el ritme?

Desembre és més que un mes: és un llindar; una porta que s'obre a alguna cosa que encara no veiem; un moment que no demana fer més, sinó ser més.

T'imagines si visquéssim aquest mes com una preparació silenciosa? Que no hi haguessin només regals i decoracions, sinó també cors que es preparen per a una trobada. Per a la trobada. Cada espelma encesa en Advent és esperança que creix, espera que es converteix en llum.

T'imagines... que realment esperéssim a algú, i no només alguna cosa? Potser el sentit estigui precisament aquí: no en el soroll, sinó en el xiuxiueig. No en la cursa, sinó en el camí.

T'imagines... que aquest any fos diferent? Prepara't de veritat, amb els ulls i el cor ben oberts.

GENER: T'imagines... ser pau per als altres?

En aquest mes en què celebrem el dia de la pau, nosaltres, com a maristes, no podem deixar passar l'oportunitat de sembrar el millor de nosaltres per crear un món millor i més just. El nostre món està patint, hi ha guerres, fam, injustícies... i tenim la possibilitat de fer un món de pau, d'estimar el proïsme com Déu ens va dir. Potser penses que tu no pots aturar una guerra, però sí que pots ajudar un amic o una amiga, ser un company o una companya que escolta, ser una persona comprensiva, jugar fantàsticament en equip, estar disponible per a qui et necessiti, mitjançar en un malentès... perquè tot això anirà fent que els altres vegin en tu la pau.

Podem ser illes de calma i pau per a aquells que ens envolten. La pau comença en tu.

FEBRER: T'imagines... un amor que transforma?

T'imagines... un amor que transformi la teva vida des de dins i obri els cors?

Un amor que no s'imposa, sinó que allibera i retorna el sentit, que fa renéixer en cadascú o cadascuna la capacitat de creure de nou.

Aquest amor ens empeny a sortir de nosaltres mateixos per anar cap als altres i es converteix en força de perdó, energia de reconciliació i llavor de pau. Canvia les mirades, suscita la confiança i construeix la fraternitat. Aquest amor de Crist ens motiva a ser signe viu d'esperança, que es revela en els nostres gestos quotidians.

MARÇ: T'imagines... començar de nou?

Ei! No passa res... POTS COMENÇAR DE NOU!

Sempre tenim aquesta possibilitat cada dia que comença i, especialment, al març, ja que seguim endinsem en la Quaresma. Aquest és un temps que ens convida a recomençar, a aturar-nos, a mirar dins nostre i agafar una goma i esborrar tot allò que ens pesa. La Quaresma és un entrenament per al cor, en el qual podem aprendre a canviar, esborrar el que no va sortir bé del tot i a aixecar-nos amb més força. Déu sempre ens dona i ens donarà esperança per començar de nou. Si ets capaç de deixar de banda allò que et pesa i confies que cada dia pot ser millor... ja has començat de nou. AIXECA'T!

ABRIL: T'imagines... que tot està connectat?

A l'abril celebrem la primavera, el moment en què la natura desperta amb flors, colors i vida. I també recordem que la nostra casa comuna, la Terra, necessita que la cuidem. Cada planta, cada animal, cada persona... tots formem part d'aquesta gran família. Si cuidem l'aigua, l'aire i el sòl, ens cuidem també a nosaltres mateixos. Perquè tot està unit, i cada petit gest compta: apagar un llum, plantar una llavor, no llençar escombraries on no toca... Així construïm junts un món més alegre, sa i ple de vida!

MAIG: T'imagines... ser inspiració?

No t'ha passat mai que has vist algú i has dit, «uau!, m'agradaria assemblar-me a aquesta persona»?

Doncs aquesta persona és Maria, la nostra bona mare, que per la seva senzillesa és un exemple per a nosaltres cada dia. Que la seva vida entregada al servei i la seva humilitat en acceptar ser la Mare de Déu ens inspiri a tots com a maristes, a tenir sempre una paraula d'afecte, un somriure, moments de qualitat i d'escolta amb la gent que ens envolta. Assemblar-nos una miqueta a ella segur que ens fa sentir bé i fa que els altres intentin ser una miqueta millors.

JUNIO: JUNY: T'imagines... que això és només el principi?

Tu ets avui Champagnat. Amb els teus gestos, amb el teu compromís i amb la teva vida fas que l'esperit de Champagnat continuï viu. El millor de ser marista encara està per venir i comença amb tu. No t'arrelis al passat, sinó al que pots construir avui. La teva història marista no acaba en tu. Tota la teva història marista pot ser la llavor per sembrar vida marista en altres persones.